

*Lucy
Dillan*
**Mijn
grootste
wens**

Soms vind je vriendschap
waar je het niet verwacht

ROMAN

Lucy Dillon

Mijn grootste
wens

De Fontein

Van Lucy Dillon verschenen:

Honderd stukjes van mij

Een klein gebaar

Mijn grootste wens

Proloog

Oxford Street, Londen

Nancy drukte haar zakje met gekarameliseerde nootjes tegen zich aan en staarde naar de lichtjes die aan weerszijde van Oxford Street tussen de gebouwen dansten en tegen de donkere hemel flonkerden als gouden en zilveren sterren, terwijl honderdduizenden mensen eronder gehaast over de stoepen liepen. Ze zaten heel hoog in de dubbeldekkerbus, en ze was blij dat ze niet daarbeneden in die mensenmassa liepen. Iedereen liep zo snel, winkel in winkel uit, duwend en trekkend. Bij de bushalte waren ze Joël bijna kwijtgeraakt, en papa had geschreeuwd en iets gezegd waardoor mama ook begon te schreeuwen.

Ze keek of haar grote broer er nog zat. Hij zat er nog. Joël zat naar de stroom mensen te zwaaien alsof hij de Koningin was, net als toen ze thuis in Bristol in de bus zaten. Hij oefende vast voor als hij beroemd zou zijn, zei hij.

Nancy en mama zaten helemaal vooraan op het bovendek van de grote rode bus, terwijl Joël en papa op elkaar gepakt aan de andere kant zaten. Joël zat op het randje van zijn stoel te zwaaien en steeds als de bus de hoek om ging deed hij alsof hij ervan af zou vallen.

Nancy vond Joël grappig, maar papa niet. Ook al waren ze op weg naar de Kerstman, het hoogtepunt van een heleboel magische dingen die ze al hadden gedaan, toch had papa een rotbui. Hij was al in een rotbui sinds ze hier waren.

‘Die agent zwaaide terug!’ riep Joël verrukt. ‘Kijk dan! Die agent zwaait naar me!’

Papa greep Joëls arm vast. ‘Hou daarmee op, Joël! Doe eens even niet zo moeilijk.’ Over Joëls muts met de pompon keek hij mama boos aan. Zijn ogen waren rood, en niet aardig. ‘Dat vervloekte Oxford Circus. Met kerst. Waanzin.’

‘Juist leuk!’ Mama trok Nancy tegen zich aan. ‘Dit reisje naar de Kerstman zul je je hele leven herinneren, toch, Nancy de Pancy?’

Ze knikte maar kon haar ogen niet afhouden van het boze gezicht van papa. Als hij boos was, leek hij niet meer op zichzelf, en dat gaf haar een vreemd gevoel vanbinnen, alsof hij iemand was die ze niet kende. Nu klemde hij zijn lippen op elkaar en pakte hij zijn telefoon.

Ineens raakte Nancy in paniek. Wat als de Kerstman dacht dat papa kwaad was omdat Joël en zij stout waren geweest? Wat als hij vond dat ze geen cadeautjes verdienden? Ze werd er een beetje misselijk van.

Mama boog zich naar haar toe en tilde de oorklep van haar muts omhoog zodat ze haar in haar oor kon fluisteren. ‘Niet vergeten, je hebt nog één wens!’

Nancy’s lievelingsboek ging over een toverkat die je wensen liet doen. Haar op één na liefste boek ging over een klein meisje en haar moeder die in Londen de bezienswaardigheden gingen bekijken. Mama had een speciale kat meegebracht die ze in haar zachte handtas bewaarde en ze had gezegd dat Nancy en Joël ieder één wens mochten doen bij iets dat ze zagen uit dat boek over Londen. Ze hadden tot nu toe al de Big Ben, het grote reuzenrad en tien van die zwarte taxi’s gezien.

‘Maximaal drie wensen per dag,’ had papa gezegd, maar Nancy begreep best dat ze niet te hebberig mocht zijn. Het boek over de toverkat had haar geleerd dat er akelige dingen gebeurden als je hebberig was, of alleen aan jezelf dacht met je wensen. Je moest heel verstandig zijn.

‘O mijn god, ik ga valleeeeeen!’ gilde Joël dramatisch.

‘Joël!’ Papa trok hem met een ruk aan zijn capuchon naar achte-

ren. ‘Gedraag je, anders dan slaan we Hamleys, die grote speelgoedwinkel, over en dan gaan we regelrecht naar huis.’

Nancy raakte nog meer in paniek. De Kerstman wist dat ze zouden komen – dat had mama bevestigd. Als ze nou niet kwamen omdat Joël stout was geweest, wat zou hij dan denken?

Mama leunde over het middenpad en trok Joël naar waar zij zaten, en zette Nancy op haar knie. Ze sloeg haar armen om hen beiden, maar Nancy kon niet blij zijn met de knuffel als papa vanaf de andere kant van de bus nog steeds zo boos naar mama keek. Zou hij het aan de Kerstman vertellen? Was dat waarom hij zijn telefoon had gepakt? Ging hij de Kerstman een appje sturen? Ze werd er misselijk van.

‘Even rustig, Joël. Je hebt ook nog één wens over,’ zei mama. ‘En, wat wordt het?’

‘Ik wens... ik wens...’ Joëls stem klonk te hard, en mensen keken naar hen. ‘IK WENS...’

Nancy wilde zeggen: ‘Stil nu, Joël,’ maar haar hoofd voelde zo warrig.

‘Joël!’ Het was papa’s griezeligste stem: die zachte, sissende.

Mama legde haar hand zachtjes over Joëls mond, maar ze drukte een kus boven op de pompon op zijn muts. Nancy zag tot haar grote schrik dat mama’s ogen glommen van de tranen, en dat haar mascara donkere streepjes achterliet toen ze met haar ogen knipperde. Misschien maakte zij zich ook zorgen om de Kerstman.

Ik wou dat papa wegging, zodat Joël en mama en ik alleen naar de Kerstman konden, dacht Nancy en meteen trok er een duister gevoel door haar heen, alsof ze iets heel ergs had gedaan.

Voor ze het kon terugnemen en iets aardigers kon wensen, kwam de bus schokkend tot stilstand, begonnen mensen op te staan en blokkeerden ze het gangpad met hun natte jassen en boodschappentassen terwijl ze ongeduldig naar de trap schuifelden. De bus voelde ineens onvriendelijk, en helemaal niet meer zo leuk.

Nancy kreeg er pijn in haar buik van.

‘Regent Street!’ zei papa en hij stond op. Hij moest zijn hoofd

buigen om zich niet aan het lage plafond te stoten. Nancy draaide zich om en zag dat de mensen op de stoelen achter hen ook opstonden, en toen ze zich weer omkeerde, was papa's donkerblauwe jas verdwenen. Hij was weg! Ze zag alleen een muur van vreemden met uitgestreken gezichten voor zich, en die donkere, flonkerende hemel aan de andere kant van het raam achter haar.

'Kom op, jongens, snel,' zei mama, en ze pakte haar tas en die van Joël, en Nancy's rugzak met de Britse vlag erop, maar Nancy bleef als verstijfd zitten.

Het gebeurde echt! Papa was weg! Wat nou als de bus weer begon te rijden voor zij eruit konden? Dan zouden ze hem misschien nooit meer terugvinden! Zij had gewenst dat hij zou verdwijnen, en hij was verdwenen!

'Nancy!' riep mama, maar Nancy wurmde zich ineens tussen alle passagiers door, en luisterde niet naar hun vermaningen en gemopper. Ze dacht alleen maar aan papa, aan dat ze papa moest vinden. Dat ze zijn hand moest pakken en ervoor moest zorgen dat hij niet wegging. Ze meende het niet echt! Hij mocht de Kerstman vertellen wat hij wilde, zolang die enge mensenmassa hem maar niet opslokte.

Onderaan de trap was hij niet. Hij was ook niet bij de deur. Hij was weg. Nancy wrong zich langs de mensen die bij de gele palen stonden en sprong van het dek van de bus op de drukke stoep. Ze rook geroosterde nootjes en kaneel en kerst, maar in haar mond proefde ze alleen de vieze smaak van overgeven, wat ze had gedaan toen Joël en zij de griep hadden.

Er braken grote, harde snikken uit haar borst omhoog.

Londen was helemaal niet meer magisch. Het was eng. Alles was luid en vreemd. Winkels waren zo warm en buiten was het zo koud. Het eten was er anders. En papa leek helemaal niet meer op papa. Mama deed ook al zo raar. Ze praatten niet met elkaar, ze werden boos om dingen waar ze thuis nooit boos om werden. Nancy wilde zo graag weer in Bristol zijn, in hun huis aan het eind van de straat, met de groene haard en de zwarte kat van de buren. Ze wilde papa's hand in de hare voelen, en mama's hand in de an-

dere, zo graag dat ze wel kon huilen. Maar ze had haar drie wensen gehad. Ze had niets meer over om dit goed te maken.

Toen zag ze hem bij de deur van een winkel op zijn telefoon kijken.

Ze schrok ervan, zo opgelucht was ze. Had ze hem teruggewenst? Kon ze dat? Luisterde Londen naar haar wensen? Ze werd er wiebelig van; het was zo'n grote gedachte dat hij niet in haar hoofd paste.

'Papa!' snikte ze en ze holde op hem af. Een fietser op de stoep week vloekend uit, en Nancy merkte het nauwelijks.

Op het moment dat zij zich vastklemde aan zijn benen keek papa op en ze had hem zo stevig vast dat hij wankelde.

'Voorzichtig, Nancy,' zei hij, en zijn stem klonk zo vertrouwd dat Nancy verder niks merkte. Er was alleen de geur van zijn jas, en het gevoel van zijn armen om haar heen.

'Niet weggaan, papa,' hilde ze. 'Niet weggaan!'

'Ik ga niet, Nancy,' zei hij, maar zijn stem klonk heel ver weg.

I

Toen Patrick zijn notitieboek opensloeg met punten die tijdens de mediation aan de orde gesteld moesten worden, stak Caitlin haar nagels in haar handpalm en probeerde zich te herinneren waar ze ook weer had gelezen dat het juist de kleine dingetjes, waar je verliefd op werd, waren waar je je partner uiteindelijk om wilde doodsteken met een vork.

Patrick was nog steeds knap, met zijn uitgesproken jukbeenderen en dikke bruine haar dat sneller groeide dan dat van haar. Hij was nog altijd energiek en zag er irritant fris uit voor iemand die kapot was van het feit dat hij van zijn vrouw en kinderen gescheiden was. (Waarschijnlijk juist doordat hij nu wel zoveel extra slaap kreeg, dacht Caitlin venijnig.) Hij rook nog steeds naar koffie en aftershave, hield nog altijd die vervloekte deur voor haar open voor ze hun mediationssessie in gingen, en hij droeg nog steeds de manchetknopen in de vorm van jelly beans die hij met kerst van Joël en Nancy had gekregen, maar dat werd allemaal weggevaagd door zijn niet-aflatende, stomvervelende, gekmakende controlfreakerigheid, die ze eerst nog ten onrechte had aangezien voor ouderwetse hoffelijkheid.

Een scheiding bracht het slechtste naar boven in een controlfreak, vond Caitlin. Nog erger dan een huwelijk.

‘Kunnen we even de toelages samenvatten?’ Patrick tikte met een pen op zijn papier. ‘Ik geloof niet dat de bedragen waar mijn vrou...’ Zijn gezicht bevroor heel even, en ineens was er een sprankje kwetsbaarheid te zien, maar dat verdween meteen weer onder een stel

feitjes. ‘De bedragen waar Caitlin mee komt lijken mij niet juist. Ik heb bijvoorbeeld eens gekeken naar de wekelijkse kosten van de boodschappen, en die kloppen gewoon niet.’ Hij bleef even stil. ‘Van geen kanten.’

Caitlin staaarde naar de cactus op het bureau van de mediator. Patrick vond het altijd zo geweldig om haar zijn vrouw te noemen, alsof hij zijn geluk niet op kon. Maar dat was typisch Patrick, haar ridder op het witte paard, de enige chauffeur die achter haar overleden Renaultje was gestopt op die winderige pechstrook van de M25, nu zes jaar geleden. Zij had staan hyperventileren van paniek, met een angstig kijkende Joël in zijn autozitje achter haar, terwijl het verkeer op de snelweg voorbijraasde en hun kleine autootje deed trillen, en haar telefoon geen signaal had. Patrick had op het raampje getikt, en daar had ze eigenlijk bang voor moeten zijn, maar zijn gezicht had zoiets eerlijks, hij leek zo oprecht bezorgd om een gestrande vrouw en een klein jongetje, dat Caitlin diep vanbinnen voelde dat het veilig was. Patrick liep door de stromende regen naar de noodtelefoon (hij had de juiste kleding bij zich voor dit soort weersomstandigheden, zij niet), en wachtte met hen tot er hulp kwam. Eerst waren ze nog wat ongemakkelijk samen, maar toen de koplampen van het busje van de Wegenwacht het intens donkere doorbraken, had ze Patrick een hand gegeven om hem woordloos te bedanken, en hij had haar niet losgelaten.

En toen, na een paar attente dates, was het natuurlijk een charmant hoofse relatie geworden, en had hij Caitlin in nog veel meer opzichten gered. Ze had overal een puinhoop van gemaakt. Haar huis, haar financiën, haar leven. Maar Patrick vond het geen enkel punt om alles glad te strijken. Er was niets in haar huisje dat kapot was dat Patrick niet op zijn gemak ging repareren. Hij had een hekel aan wanorde, vond onrecht verschrikkelijk, vulde zelf allerlei formulieren in en redde met blote handen spinnen uit het bad. Een moderne ridder dus. Caitlin – met haar vaderloze kind, en haar studie ‘waar ze niets mee deed’, en haar volkomen gebrek aan zelfvertrouwen – was dolgelukkig dat hij haar kwam redden.

Maar diezelfde systematische kalmte voelde als een marteling nu

hun huwelijk zo in puin lag dat zelfs Patrick de moed had opgegeven. Terwijl hij doorpraatte, verbaasde Caitlin zich over zijn vermogen om alle oorzaken en gebreken op stapeltjes te sorteren, zodat de mediator ze kon beoordelen, op precies dezelfde manier als hij alle onderdelen van hun eerste IKEA-kledingkast uitstalde zodat er geen schroefje of ringetje overgeslagen zou worden. Hier een setje laatste strohalmen, daar een stapeltje rationele berekeningen. Keurig netjes, en kant-en-klaar, zodat de conclusie niet in de war zou raken door lastige emoties.

En dat was het verschil tussen hen, bedacht Caitlin zich, terwijl Patrick zijn aandacht scherp als een laserstraal op hun belastinggegevens richtte. Zij benaderde hun scheiding zoals zij vroeger een IKEA-kledingkast in elkaar zette, voor ze elkaar leerden kennen: zonder eerst zorgvuldig de instructies door te nemen, maar zich meteen op de taak te storten, waarbij ze zichzelf onherroepelijk pijn deed, gefrustreerd raakte, en alles in tranen eindigde. Tranen én wijn, en urenlang bladeren in handboeken over scheiden die net zo goed in het Zweeds geschreven konden zijn. En het ergste was nog dat knagende schuldgevoel dat ze door haar eigen onzorgvuldigheid het piepkleine, kostbare draaisleuteltje tot Patricks hart kwijtgeraakt was.

Ooit vond Patrick haar perfect. Nu kon hij haar nauwelijks nog aankijken, en die gelukkige, ondersteunende, veilige relatie waar ze al haar hele leven naar had verlangd lag in barrels.

Caitlin zakte onderuit in de plastic stoel. Misschien waren Patrick en zij voor de lange termijn gewoon te anders. Zelfs nu, terwijl Patrick en de mediator aan het praten waren, raakte een deel van haar brein niet uitgejuicht over het feit dat ze nu eindelijk de afwasmachine kon inrichten zoals zij dat wilde, of blonde highlights kon nemen zonder een opgetrokken 'dit-meen-je-niet'-wenkbrauw. Ze zou zich wel redden. Ze had zich hiervoor ook gered. Het echte probleem was hoe ze moest voorkomen dat het de levens van twee perplexe toeschouwers die zich midden in het drama bevonden kapotmaakte. Want die verdienden het geen van beiden om te worden meegesleept in de ellende van hun ouders.

De gespannen gezichten van Joël en Nancy doorbraken Caitlins heimelijke gedachten aan een heel onopvallende tattoo, en ze kromp ineen. Maar het was toch zeker beter voor hen om niet tussen twee kibbelende ouders in te zitten?

‘We hoeven deze eerste sessie nog geen definitieve financiële afspraken te maken,’ zei Andrea, de mediator. Haar stem klonk plezierig, maar uit haar uitdrukking bleek dat ze dit uur niet wilde verspillen aan het scoren van punten. ‘De regeling voor de kinderen heeft de hoogste prioriteit. En dan hebben we het over...’ Ze keek in haar aantekeningen. ‘Joël, van tien, zie ik, en Nancy, van vier.’

‘Vier en een half, volgende maand,’ zei Caitlin. ‘Vijf op tien september.’ Ze schonk Andrea een glimlach; ze zag eruit als een moeder – ze begreep dat dit het enige deel van de mediation was dat ertoe deed. Niet het geld. Niet wie de auto kreeg. ‘Niet te geloven dat ze in september al naar school gaat, dat kleine moppie van me.’

‘Dat kleine moppie van óns,’ wees Patrick haar terecht, en Caitlin sloeg haar benen over elkaar om niet toe te happen. Ja, ze had ‘ons’ moeten zeggen. Dat deed Patrick dus altijd, haar wijzen op dingen die ze helemaal niet vervelend bedoelde. Maar zij was degene die de kinderen te eten gaf, die hun grappige, zich steeds meer ontwikkelende taaltje begreep, die zag wanneer er tranen aankwamen, die wist wanneer ze moe waren, waar ze om moesten lachen, wanneer ze honger hadden. Zij was degene wier leven draaide om hun slaap, hun hoofdluis, hun eindeloze vragen, de stemmingen die schommelden tussen liefde en frustratie, hun handjes die voortdurend ergens naar grepen. Patrick lachte altijd droogjes als hij zei dat hij alleen maar degene was die voor hen betaalde. En dan voelden ze zich allebei rot.

‘Ik wil gedeeld ouderschap,’ voegde Patrick toe. ‘Het is belangrijk voor me om zoveel mogelijk contact met hen te blijven houden.’

Caitlin kon zich niet beheersen en keek hem bedenkelijk aan. Patrick werkte zo hard dat hij hen voor de scheiding nauwelijks

zag. Ze vocht tegen de drang om Patrick te vragen om de namen van drie willekeurige knuffels van Nancy te noemen, al wist ze best dat hij dat niet kon. Hij wist niet eens dat ze een knuffelranglijst had. En dat die wekelijks veranderde.

‘Wat is er?’ zei Patrick tegen haar met opgetrokken wenkbrauwen. Caitlin zag zilveren stippen in zijn donkere bakkebaarden die daar eerder nog niet zaten. ‘Wil je soms beweren dat jij dat niet ook wilt? Dat de kinderen ons allebei zien?’

‘Hoe kom je erbij?’ Allemachtig, wat was hij toch irritant. ‘Waarom zou ik dat in vredesnaam zeggen?’

Patrick's stilzwijgende beschuldiging bleef in de lucht hangen. Het was gemeen, en dat was niks voor hem. Hij mag me niet eens meer, dacht Caitlin verdrietig. Dat gebeurt er dus als iemand je op een voetstuk zet – er komt altijd een moment dat je daarvanaf valt.

‘Het is goed dat jullie de verantwoordelijkheid willen delen.’ Andrea pakte een pen om aantekeningen te maken. ‘Wat is momenteel de regeling? Caitlin, jij woont nog in jullie huis in Bristol?’ Ze knikte. ‘Ja, het is mijn huis.’

‘Niet om het een of ander,’ vuurde Patrick terug, ‘maar het is ons huis.’

Caitlin hapte niet. ‘Het was het huis van mijn oma, en die heeft het mij nagelaten in haar testament. Ik woon er al sinds de geboorte van Joël. Patrick is bij me ingetrokken toen we trouwden, en hij is in januari weggegaan. Toen hij zijn nieuwe baan kreeg.’

‘Het is geen nieuwe baan, het is dezelfde baan, op een andere plek,’ zei Patrick.

Andrea krabbelde iets op haar notitieblok. ‘En waar woon je nu, Patrick?’

Aha! Nou, kom op, dacht Caitlin. Vertel het haar maar.

Het bleef even stil terwijl Patrick nadacht over hoe hij zijn antwoord zo gunstig mogelijk kon inkleden. ‘Ik ben nog op zoek naar een woning – mijn bedrijf heeft me begin dit jaar overgeplaatst naar Newcastle.’

Vijf maandagochtenden geleden. Caitlin bedacht zich dat het binnenkort Valentijnsdag was, en ze voelde een soort kramp in

haar borst. Altijd minstens twaalf rozen, en lieve, attente briefjes, verstopt in haar jaszakken of haar tas. Dit jaar niet. Nooit meer.

‘Bijna vijfhonderd kilometer verderop,’ zei ze om het pijnlijke gat te vullen. ‘Vind jij het redelijk dat Joël en Nancy elke week duizend kilometer heen en weer moeten reizen?’

‘O, en vind jij het redelijk om te weigeren te verhuizen als je man de kans krijgt om het leven van het hele gezin te verbeteren alleen maar omdat jij zo gehecht bent aan je zitkamer?’ Hij zei het op dat toontje van ‘mijn welhaast oneindige geduld is nu echt op’ waardoor Caitlin haar handen tot vuisten balde.

Ze keerde zich naar hem toe in haar stoel, zodat hij in haar ogen kon zien hoe pissig ze was, als haar woorden niet afdoende waren. ‘Nu we het toch hebben over wat wel en niet redelijk is, nee, ik vind het niet redelijk om te solliciteren op een baan aan de andere kant van het land zonder eerst je gezin in te lichten.’

‘Ik heb helemaal niet gesolliciteerd! Ik ben er heen gestuurd door het hoofdkantoor – het is deel van mijn takenpakket!’ Patrick hief zijn handen ten hemel. ‘Wat had ik dan moeten doen? Had ik soms tegen hen moeten zeggen dat ik er niet heen kan omdat mijn vrouw meer om haar originele haard geeft dan om mij? Zo werken die dingen niet, Caitlin. Je hebt het niet altijd voor het zeggen.’

Caitlin beet op haar lip. Het ging niet alleen om die haard, dat wist hij donders goed. En toch ging het er wel om. Die haard was de plek waar haar wereld, toen die volkomen ingestort was na haar studie, door haar oma weer opgebouwd werd. De plek waar ze allebei haar kinderen de borst had gegeven en waar ze met Patrick voor had gezeten terwijl hij staaarde naar Nancy’s slapende gezichtje, geschokt door de kracht van zijn eigen liefde. Bij de brandende kolen op het rooster voelde ze zich altijd veilig en gelukkig. Net als Patrick vroeger. En nee, ze wilde inderdaad niet weg. Maar die haard was niet de reden, het was de laatste druppel. Een symbolische.

Ze wendde zich weer tot Andrea, vastbesloten om haar waardigheid niet te verliezen.

‘Geen hypotheek hebben maakt financieel een enorm verschil voor ons. De kinderen hebben elk hun eigen kamer. Joël doet het

geweldig op school. Nancy gaat er in september ook naartoe. En er is een speelplaats naast de deur. En het is vlak bij mijn werk, ik heb ook een baan, ook al verdien ik niet zoveel als Patrick, en...’ Caitlin dwong zichzelf de hele waarheid te zeggen, aangezien Patrick die blijkbaar niet wilde horen. ‘Ik had het gevoel dat onze relatie de verhuizing niet zou overleven. We praatten nauwelijks nog met elkaar. Ik wilde de kinderen niet ontwortelen om vervolgens toch weer met hen terug te moeten keren.’

Patrick keek haar strak aan met die heldere, priemende blik van hem. De blik waar ze altijd meteen van aan het raaskallen sloeg, gewoon om te zorgen dat hij... wegkeek. ‘Is dat de enige reden waarom je niet weg wilde uit Bristol? Eerlijk zijn, Caitlin.’

Caitlin staaarde hem verbluft aan. ‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee waar je op doelt.’

Dit was niet de eerste keer dat Patrick zoiets zei, maar hij wilde het nooit verder uitleggen. Ze had het geprobeerd, maar dan trok hij steeds een muur op, alsof ze het maar al te goed wist. Oké, het liep inderdaad al een poos niet zo lekker tussen hen. En welke slapeloze, overwerkte, seksloze ouders doen nou niet geïrriteerd en kattig tegen elkaar? Maar ergens was ‘niet zo lekker’ omgeslagen in ‘totaal niet meer’. De liefde was helemaal weg: begin december waren ze nog een avond uit geweest voor Caitlins verjaardag, en toen was het alsof ze zich ineens allebei weer herinnerden waarom ze ooit verliefd waren geworden. Ze had zich in haar zwierige stippenrok gehesen, Patrick was vroeg uit zijn werk gekomen, en voor het eerst sinds maanden had hij haar hand vastgepakt toen ze de stad in liepen. Caitlin ving een glimp van zichzelf op in een winkelruit, haar donkere pijpenkrullen en vuurrode lippen, een seksbom met een wespentaille op stap met een knappe vent, en het voelde alsof haar hart aan een miljoen ballonnen omhoog zweefde. In de kroeg, na een paar glazen cider en haar hilarische verslag van Joëls schooltoneel, had Patrick weer als vanouds zitten lachen. Ze waren langzaam weer naar huis gelopen, hadden de telefoontjes van de oppas genegeerd, en Caitlin had hem tegen zich aan getrokken en hem onder een lantaarnpaal gezoend. Goddank, had ze opgelucht

gedacht, toen ze zijn hand om haar middel voelde glijden, onder haar winterjack. Het komt allemaal wel weer goed.

Maar de week erop was verschrikkelijk geweest. Ze was laat thuis van haar wekelijkse zumba-les, iets waar Patrick altijd nerveus van werd, waar Caitlin op haar beurt dan weer van in de verdediging schoot – hij maakte zich zorgen als zij alleen weg was op die donkere avonden, maar zij haatte het om te worden gecontroleerd. Joël had hoofdluis en de wasdroger had het begeven, buiten de garantie, omdat zij was vergeten het apparaat te registreren. Toen belde Patrick's baas over de baan. Ze waren het er niet over eens. Eerst beleefd, en toen – met Joël en Nancy buiten gehoorsafstand in hun bed – waren de gemoederen nogal hoog opgelopen. Tegen de tijd dat zij en Patrick de kinderen meegenomen hadden naar Londen voor hun kerstverrassing, hadden ze allebei te veel gezegd en ook weer niet genoeg. En toen kwam de stilte, die nog erger was dan het bekvechten. Allebei trokken ze een muur van wrok op. Toen Patrick er weer over begon, besefte Caitlin dat hij totaal niet naar haar bewegredenen had geluisterd – of dat die hem gewoon niets konden schelen.

En toen, na de jaarwisseling, kondigde Patrick aan dat hij een knoop moest doorhakken, en Caitlin wier aandacht verdeeld was tussen Nancy's driftbui en Joël's schooltas, zei dat hij zijn baan dan maar voor moest laten gaan, zoals hij toch al van plan was. Hij keek haar nog steeds aan met zo'n blik van 'jij hebt iets uitgevreten', maar Caitlin had oprecht geen idee wat ze had misdaan. Behalve dan dat ze niet de droomvrouw was die Patrick zo graag in haar had willen zien.

Ze werd overvallen door schaamte.

'Caitlin?' probeerde Andrea. 'Zo te zien wil je iets zeggen. Over het co-ouderschap?'

Ze probeerde zich te concentreren op wat nu van belang was. 'Ik wil niet dat Joël en Nancy het gevoel hebben dat dit hun schuld is – ze moeten hier niet nog meer onder lijden dan strikt noodzakelijk. Joël is... Nou ja, Joël heeft geen herinnering aan zijn biologische vader, want die is nooit in zijn leven geweest...' Ze

viel stil, want zelfs na tien jaar had ze nog steeds geen goede uitleg.

Het was Patrick die in het gat sprong. 'Joël noemt me al papa sinds zijn vierde. Ik hoop dat hij me ook als zijn vader ziet. Wat mij betreft: ik heb altijd precies evenveel van hem gehouden als van Nancy. Preciés evenveel.'

'Ja, tuurlijk.' In gedachten zag Caitlin dat moment op die razende snelweg dat Patrick Joël met zijn autostoeltje naar het busje van de Wegenwacht had getild, en dat Joël toen meteen was gestopt met huilen. Hij was een goeie man, en ze was niet meer alleen. En toch was hij van gedachten veranderd. Niet over Joël of Nancy, maar wel over haar. Over hen tweeën.

'Het is duidelijk dat jullie allebei heel erg begaan zijn met hun geluk.' Andrea's toon was verzoenend. 'Dat is een heel goed vertrekpunt. Dus laten we eens kijken hoe we het eens kunnen worden over die weekenden. Zijn er ook grootouders die het leuk zouden vinden als je de kinderen bij hen zou zien?'

'Helaas niet, nee – mijn vader is overleden toen ik nog heel jong was en mijn moeder zit in een verzorgingstehuis.' De kwetsbare Patrick was verdwenen; hij stond weer in zijn manager-stand. Caitlin pakte haar koude koffie en wenste dat het een glas wijn was.

Als ik straks thuis ben, neem ik een heel koud, heel goed glas wijn. Ze begon te watertanden bij het idee. Zodra Joël naar bed was. Patrick was er toch niet meer om misprijzend naar de fles te zuchten.

'Caitlin?'

'Mijn ouders wonen de andere kant op, in Noord-Londen.'

'Oké.' Andrea richtte zich weer tot Patrick. 'Nog andere familie? Ooms, tantes? Peetouders, misschien? Vrienden van het gezin?'

Caitlin was verbaasd toen Patrick zijn keel schraapte. 'Ik wilde net mijn zus voorstellen,' zei hij. 'Die woont in Longhampton – dat is niet al te ver reizen voor een weekend. Een kilometer of honderd.'

'Eva?' Het kwam er dramatischer uit dan Caitlin bedoelde, maar toch. Eva?

‘Eva, ja.’ Patrick klonk verbaasd. ‘Waarom reageer je zo?’

‘Ik reageer zo omdat dat arme mens net weduwe is geworden!’ Patrick kon ongehoord dom zijn als het om andermans emotionele behoeften ging. ‘Denk je nou echt dat iemand er iets mee opschiet als je Joël en Nancy laat logeren bij iemand die nog volop in de rouw is?’

‘Mick is al twee jaar dood,’ zei Patrick volkomen redelijk. ‘En ze is niet het soort vrouw dat de rest van haar leven in het zwart gaat en er nooit meer opuit wil.’

‘Hoe moeten we dat weten? We zien haar nooit.’ Twee jaar, al. Pijnlijk. De laatste keer dat ze Eva hadden gezien was bij Micks begrafenis. Caitlin was oprecht van plan geweest om haar schoonzus vaker te bellen, maar de maanden vol speelafspraken, boodschappen doen en de familieboekhouding vlogen voorbij, en Eva was ook vaak op vakantie. En ze was ook niet iemand die Caitlin zo maar even belde voor een praatje. Eva was alles wat zij niet was. Ze runde haar eigen bedrijf. Ze ging om met celebrity’s. Ze had twee honden en geen kinderen, en dat leek ze prima te vinden. Caitlin wist nooit waar ze het met Eva over moest hebben, dus leken hun gesprekken altijd te stranden in een beleefde uitwisseling van opmerkingen over het weer.

En dat fantastische huis. Caitlin voelde zich al smoezelig als ze eraan dacht. ‘Eva’s huis is niet bepaald berekend op kinderen, vind je wel? Haar hele huis is spierwit. Witte banken, witte vloerkleden, witte... alles.’

En glas. Glas zover als het oog reikte, zonder ook maar het kleinste veegje. Prachtig, maar niet bepaald leuk voor twee robbedozen van kinderen.

‘Ik zie niet helemaal wat haar vloerkleden ermee te maken hebben.’ Patrick schudde zijn hoofd alsof hij haar onzinnig vond. ‘Ze is hun tante. Ze is familie. Ik weet zeker dat ze ons wil helpen.’

Daar sprong Caitlin bovenop. ‘Dus je hebt het haar nog niet gevraagd?’

Patrick’s gezicht vertrok even. ‘Ja.’

‘Niet waar.’

Andrea kwam tussenbeide. ‘Ach, we moeten dingen pas definitief afspreken als iedereen ervan overtuigd is dat het allemaal werkt.’

‘Mijn zus biedt me veel steun in deze voor iedereen pijnlijk tijd,’ zei Patrick, en Caitlin wist dat hij dat uit zijn duim zoog, want dit soort betekenisloze managementpraatjes lepelde hij in zijn slaap op. Het zou haar verbazen als hij Eva überhaupt had gesproken sinds het verplichte belletje met kerst.

En toen begon een andere gedachte aan haar te knagen. ‘En Eva’s honden dan?’

‘Hoezo?’ Patrick keerde zich om in zijn stoel.

‘Als ze niet aan kinderen gewend zijn, krijgen die misschien last van territoriumdrift. Je leest de verschrikkelijkste dingen over honden die niet gewend zijn aan kinderen. Dat ze ineens heel vals worden. Zelfs de liefste honden.’ Een jack russell die precies aan die laatste omschrijving voldeed had een klein maar pijnlijk hapje uit Caitlins kuit genomen, toen Caitlin klein was. Ze was sindsdien heel erg waakzaam, zelfs bij de allersloomste honden. Het idee dat Joël Eva’s zogenaamd rustige huisdieren een rol zou willen laten spelen in een of andere geïmproviseerde musical, of dat Nancy ze te ruw tegen zich aan zou drukken, zoals ze altijd deed met haar eindeloze rijen knuffels... Ze voelde de rillingen over haar rug lopen.

‘Wat voor honden heeft je zus eigenlijk?’ vroeg Andrea kalm aan Patrick.

‘Mopshonden. Het zijn godbetert twee dikke mopshonden, geen hondsdolle rottweilers. Ze zijn waarschijnlijk banger voor Joël dan hij voor hen. Dat hij bovenop ze gaat zitten, of zo.’

‘Waarom bagatelliseer je altijd alles waar ik me zorgen om maak?’ vroeg Caitlin op hoge toon.

‘Dat doe ik helemaal niet! Ik begrijp gewoon niet waarom jij je blindstaart op niet-bestaande problemen, en dat je de grote dingen laat gaan. Wat is er precies mis mee als de kinderen bij Eva zouden zijn?’ Weer die blik. Die beschuldigende, gekwetste blik.

Patrick’s mond was een gespannen streep. ‘En trouwens, jij hebt dan het weekend vrij. Dat wilde je toch zo graag? Je zit altijd te

klagen dat je geen tijd voor jezelf hebt. En geen ruimte. Dus wat is het nou?’

O ja, ik weet weer waarom we uit elkaar gaan, dacht Caitlin terwijl ze haar handen tot vuisten balde. Ik weet het precies.

Andrea schoof een doos tissues over het bureau en het drong tot Caitlin door dat ze er waarschijnlijk huilerig uitzag. ‘Misschien kun je er eerst zelf een keer naartoe met de kinderen, voor het eerste contactweekend? Dat zou de situatie voor Joël en Nancy wat gewoner maken, en het zal jou geruststellen over de verdere afspraken die jullie moeten maken.’

‘Dan moet ik er zelf ook bij zijn,’ zei Patrick.

‘Uiteraard.’ Andrea keek een beetje vermoeid. Het moet ook uitputtend zijn, dacht Caitlin, om dag in dag uit grote mensen als kleuters te horen kibbelen. ‘Het is van groot belang dat dat bezoekje een positieve, bemoedigende ervaring voor Nancy en Joël is.’

‘Kun je daarmee leven?’ Hij keek haar aan met een opgetrokken wenkbrauw. Zo leken alle gesprekken met Patrick te eindigen. Met het gevoel dat je onder een trein werd gesleurd waar je gewoon in had willen stappen. Wanneer was hij zo veranderd? vroeg ze zich af. Zou deze nieuwe man nog steeds een huilende peuter uit een kapotte auto tillen? Zou hij op een eerste date naast een bos tulpen een set startkabels, motorolie en een gevarendriehoek meenemen?

Andrea zat naar haar te kijken. Caitlin zette zich schrap. Misschien wilde Eva zelf helemaal niet. Ze zou er waarschijnlijk geen trek in hebben dat Joël en Nancy keet schopten in haar smetteloze wittetapijtenhuis. Misschien woonde ze er niet eens meer. Misschien zat ze wel in dat vakantiehuis van Mick, waar dat ook maar was – de Provence, of Saint-Tropez. Ergens waar mensen in linnen pakken rondliepen en iedereen gin en tonic dronk en Cliff Richard kende.

‘Prima,’ zei ze. ‘Bel Eva maar en vraag of ze een keer een weekend vrij heeft om ons te ontvangen.’

‘Ik bel haar vanmiddag,’ zei Patrick. ‘Dan kunnen we daarna tot zaken komen.’

‘Geweldig!’ Andrea klonk opgelucht. ‘Dan eindigen we deze sessie op een positieve manier. Goed gedaan, allebei.’

‘Hebben we nog tijd om die andere dingen af te tikken waar ik het over had? Over die maandbudgetten?’ vroeg Patrick. ‘Nu ik hier toch ben?’

Caitlin wierp een blik op de klok. Er waren nog maar vijf minuten te gaan. Ze had het gevoel dat ze hier al uren zaten.

‘Nee,’ zei Andrea stellig. ‘Laten we stoppen nu het nog goed gaat.’

Eerste druk maart 2020

Oorspronkelijke titel *All I Ever Wanted*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, an Hachette UK Company

Copyright © 2016 Havercroft Ltd

The moral right of Lucy Dillon to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp en -illustratie Splendid Grafisch Ontwerp

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

Seriennaam: De vrouwen van Longhampton

ISBN 978 90 261 5090 6

ISBN e-book 978 90 261 5091 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.